

Milost Pána Ježíše Krista, láska Boží, dar a společenství Ducha svatého se všemi námi! Amen.
 „Chválu vzdejte Hospodinu, protože je dobrý, jeho milosrdenství je věčné! ... Lépe utíkat se k Hospodinu, než doufat v člověka.“ Ž 118,1.8

Píseň 118 *Ó chvalte laskavého Pána*

Modlitba: Pane, dostáváme nový den života. A pokud jsme si to nestihli uvědomit v týdnu, tak sedmý den nám připomíná, že i těch šest předchozích bylo darovaných. Co všechno dostáváme? Udělejme si každý takovou malou inventuru své vděčnosti... Děkujeme. Ovšem nás možná hned napadá, co bychom dostat mohli, co bychom si přáli, co bychom chtěli. Nebude toho ještě víc? Ale co asi myslel apoštol, když řekl, že když jsi nám dal svého Syna, daroval jsi nám spolu s ním všechno? Dostáváme vše potřebné...? Prosíme o dar tvého Ducha! Amen.

Čtení: Gn 3,1-7

Píseň 632 *Neskládejte v mocných naději*

Text: L 1,1-4 Kázání:

Čemu věříme, komu důvěřujeme? A proč? Proč někomu nebo něčemu nevěříme a proč naopak někomu svěříme svou důvěru? Jakou to má váhu, jaké to má důsledky?

Dalo by se čekat, že odpovíme: věříme tomu, co nás přesvědčí, co je podle nás pravdivé, a důvěřujeme tomu, kdo si naši důvěru zaslouží, s kým máme dobrou zkušenost, kdo se osvědčil. Ale je tomu skutečně tak? Příběh z knihy Genesis je modelovým příběhem o nás, o lidech. Odhaluje, co jsme my lidé zač, jak jednáme. V tom příběhu – zcela překvapivě – člověk dává důvěru někomu, kdo se zčistajasna vynoří na scéně, jehož původ je neznámý, s kým nemá žádnou předchozí zkušenost, žádný vztah a žádný zvláštní důvod k důvěře. Čím si had lidskou důvěru zaslouhuje? Ničím. A přece ji dostává. Člověka si totiž získá lákavým slibem: *Nezemřete, ale budete jako bohové.* Je dobré ten příběh vzít vážně. Položit si znovu tu otázku, na základě čeho a proč věříme a komu svěřujeme svou důvěru. Není tomu náhodou tak, že věříme tomu, kdo nám slibuje prospěch? Anebo mu nevěříme, ale přece se mu do rukou svěříme? Podle současných sociologických výzkumů to vypadá, že lidé často volí ty, o nichž dobře vědí, že lžou. Ale přece mají dojem, že díky nim něco pro sebe získají. Svět je stále složitější a jeho problémy narůstají. Doufáme, že silní a schopní (všehoschopní) naši vůdcové nám uhájí náš životní prostor, ochrání nás před těmi nebezpečnými vnějšími vlivy? Svát'a Karásek po listopadu 1989 přijel s novou písní, ve které varoval: *Zas vyseknou mu poklonu, vyseknou. Když je (d'ábel) krásný, chytrý a mocný, nevadí, že je tak zlý.* Důvěřujeme tedy tomu, komu vlastně nevěříme? Přitom musí být zjevné, že stav světa přímo volá po tom, abychom spolu dokázali mluvit, budovat vzájemnou důvěru, abychom se dokázali dohodnout a hledat společná řešení a že nás v tomto koutě světa čeká omezení vlastních nároků a spotřeby, chceme-li vůbec o nějaké budoucnosti snít. Sliby růstu (toho vnějšího, materiálního), sliby štěstí nalezeného v izolaci a v nepřátelském opevnění vůči druhým jsou falešné a nebezpečné.

Lukáš zápasí o hodnověrnost, důvěryhodnost, spolehlivost, pravdivost. Na tom stojí evangelium. A toho bychom se neměli vzdávat, jakkoli je s tím spojena pracnost, námaha. Je třeba vše probrat znovu od začátku a z gruntu. Nejspíš také kriticky. Znovu vyprávět příběh od počátku a v souvislostech. Učit se. Poznávat.

Ale možná jsem něco přeskočil. Jak se rodí víra? Není to především práce a úsilí. Počátek víry je v události. Něco se stane. Přijde to. *Události, jež se mezi námi naplnily*, píše evangelista. Jaké události? Teprve ze souvislosti, při další četbě nám dochází, že těmi událostmi je příběh Ježíše z Nazareta, zvaného Kristus. Jsou to události, které se nejen staly, ale *naplnily se*. A plnost je – ve slovníku biblických autorů – něčím, co náleží jen Pánu Bohu. Člověk je schopen produkovat,

postihnout, účastnit se jen něčeho nedokonalého, nenaplněného, částečného. Plnost je božská. Darovaná.

Ty události se dějí a předávají. Je možno je předávat, převyprávět hodnověrně. Jsou tu *očiti svědkové a služebníci slova*. Nikoli majitelé slov, velkohubí řečníci, ti, kdo slova užívají tak, aby sloužila jejich zájmům, nýbrž služebníci v pokoře vydávající svědectví o proměně kamenného srdce v masité, o darované odvaze, vydanosti, oddanosti a naději. Ale možná předbíhám – uvidíme, až se do četby evangelia pohroužíme.

Nic vám přitom neslibuji. Nechci slibovat. Jsem znechucen tím prostředím, v němž žijeme a které tolik na různých slibech a lákadlech ujíždí. Máme se snad zařadit do tohoto proudu s nějakou křesťanskou „nabídkou“!? Připadá mi to jaksi nepatřičné.

Bible ovšem mluví o Božích zaslíbeních, o Božích slibech zpíváme ve zbožných písních. *Bůh své sliby nemění*, je možné na ně spolehnout. Ale nějak tuším, že jde o něco jiného.

Počátek evangelia, té dobré zprávy, není žádná nabídka, ale událost, iniciovaná Bohem (taková není každá událost!). A tahle událost je jako dar. Bůh nic nenabízí, on dává. Dává událost Kristova narození, vtělení, života, smrti a vzkříšení jako dar. A k tomu připojuje svá zaslíbení – opět jako dar. Bůh si nás totiž svými sliby nechce a nepotřebuje kupovat.

Posláním církve taky není něco nabízet a něco slibovat. Nejsme obchodníky s Božími sliby. Jako ti, kdo přijali, smíme i my dávat. Podle Matoušova evangelia Ježíš své učedníky posílá do světa se slovy: „Nemocné uzdravujte, mrtvé probouzejte k životu, malomocné očist'ujte, demony vymítejte; zadarmo jste dostali, zadarmo dejte.“ *Zadarmo dejte, nic naprázdno neslibujte.*

A teprve pak – když dojde k té události setkání s darovaným – pak je dobré si věci řádně srovnat, kriticky posoudit, ověřit, zda jsou spolehlivé a pravdivé, zda si zasluhují naší důvěry. A to dá jistou práci, učení. A rozhovor ve společenství. Teofil je v překladu *Bohumil*, člověk milující Boha, hledající, zaujatý vášnivý posluchač a čtenář. A evangelista Lukáš je podobně zaujatý svědek, píšící se zájmem a péčí o to, co se předává. Neboť nelze spoléhat na to, že vše se najde na internetu...

Pojďme si znovu společně projít a promyslet, co jsme dostali, co nás nese, komu dáváme důvěru, čemu a proč věříme. Ponořme se do četby a studia evangelia podle sepsání svědka Lukáše. A dávejme, co dostáváme. Amen.

Píseň 647 *Kriste, Synu jediný*

Ohlášky + Sbírka

Píseň 679 *Uč nás na cestě pravé*

Přímlovná modlitba + Otče náš

Poslání: "Mějme zájem jeden o druhého a povzbuzujme se k lásce a k dobrým skutkům." Žd 10,24

Požehnání

Píseň 449 *Pochválen budiž Pán Bůh náš*